

Bohoslužby v Zábřehu 12.července 2015

Mk 6,7-13

Milé sestry, milí bratři, náplní Ježíšova života je otevření brány Božího království. Mnozí před ní zůstávali stát, protože bylo příliš náročné vstoupit. Mnozí se k ní ani nevydali, protože se zdála být neskutečně vzdálená a dost možná i cizí. Jak je možné ji dosáhnout, když má člověk svázané ruce, jak je možné se k ní vydat, když má svázané nohy? Takto to prostě nejde, alespoň dle zkušenosti mnohých, kteří očekávali s nadějí splnění Božích zaslíbení, ale zároveň se jim zdála skoro nedosažitelná. Právě k těm Ježíš přichází s dobrou zprávou o tom, že tato zaslíbení platí i pro ně, i tato zaslíbení jsou jim dostupná. Boží království není jen pro ty, kteří se na něj cítí, ale pro každého, koho do něj volá Bůh. A skrze Ježíše toto volání směřuje všem lidem. V první řadě samozřejmě všem těm, kteří ho sami na vlastní uši mohou slyšet a přijímat tak jeho uzdravující slovo.

Ježíš přišel jako svědectví Boží moci. Není to nic, co by Boží lid neznal. Vždyť Písmo svaté je plné příběhů, které prokazují, že Bůh je nade vším, nic mu není nemožné. Vyjití z Egypta, přechod Rudého moře, cesta pouští i to, jak svůj lid usazený v zemi zaslíbené dokázal osvobodit, to všechno jsou mocná svědectví Boží síly, jeho vlády nad světem. Je to moc, se kterou není radno si zahrávat. To poznali nepřátelé Božího lidu, stejně jako to poznával lid sám. Jenže jakým způsobem se tato moc projevovala v životě prostých Izraelitů? Jak určovala jejich životní cesty? Dost možná by se dalo říct, že pro lid to byla brzda na jeho cestě. Ostatně o takových věcech jsme již sami mnohokrát určitě slyšeli. Víra v Boha je nástrojem strachu, ve kterém je člověk udržován, aby poslouchal a uznával potřebnost kněžského stavu. Je to jednoduchý princip. Když se člověk bojí nesmírné Boží moci, je docela snadné mu vládnout právě s odkazem na tuto moc, která jej kdykoliv ztrestá za její znevážení.

Boží moc tak budí strach, protože člověk se často bojí sám o sebe a proto na něj platí, když ho někdo drží takto na uzdě. Jenže právě toto vnímání Boží moci není nic, co by člověka vedlo k jeho cíli. Proto se tak často objevuje touha po shoení jha, které nad ním tato moc má. Někdy je to spíše taktika pštroší obrany. Sami sebe přesvědčíme, že není žádný Bůh a tím pádem se ho nemusíme bát. Je to pak docela snadné, vymanit se ze strachu před jeho trestající mocí. Avšak právě při této taktice člověk časem zjistí, že to není zrovna ten nejlepší nápad. Zbavil se Boha jako zdroje svého strachu, avšak strach v jiné podobě nad ním vlastně zůstal. Je to tedy zvláštní výsledek. Ukazuje k tomu, že příčinou strachu z Boží moci není její velikost a už vůbec ne její krutost. Problémem pro člověka není existence Boží, ale něco zcela jiného. Problémem

je svázanost jeho života mocí toho zlého. Právě pád člověka v ráji k tomu ukazuje. Člověk si mohl vybrat, komu uvěří, na čí slovo dá a čemu tím pádem odevzdá svůj život. Uvěřil slovu hada, který mu říkal, že klidně může přestoupit Boží zákon, protože slovo Boží nebylo pravdivé. Proto mu člověk nevěřil a proto se nechal zotročit mocí hříchu.

Je to znát i v době Ježíšově. Co vlastně v jeho době říká Boží slovo? Co člověku ukazuje, k čemu vede? Říká, že se musí člověk bát, jinak bude zničen? Svým způsobem je zde něco podobného jako v ráji. Ten zlý vytrhává Boží slovo z jeho šíře a přetváří jej, aby se hodilo do jeho argumentace. Určitě už v tom rozhovoru mezi ženou a hadem bylo možné vidět, jak had zkreslil to, co Bůh řekl. Odvrátil pozornost jeho slova někam, kam vůbec nemířilo. Bůh svým slovem chtěl člověka chránit, had to předložil jako svévolné omezení. A takto se to nese i dál se slovy Zákona Božího. Když se zaposloucháme například do Žalmu 119, zjistíme, že Zákon je něco, co se dá vnímat velice příznivě, užitečně. Není to pro člověka pouto, které jej svazuje. To je spíše až posunutý výklad slov Zákona.

Jestliže je člověk spoután a to mu brání v přístupu do Božího království, je třeba, aby Ježíš své zvěstování zaměřil právě na sejmutí těchto pout. Proto svým učedníkům dává moc nad nečistými duchy. Přichází totiž čas, aby nejen tam, kam přijde, ale i na mnoha dalších místech mohli lidé poznat osvobozující moc Boží. Jeho dvanáct učedníků tak vyráží na cesty, aby ukázali na Ježíše a jeho zvěstování. Proto vyrážejí velice na lehkou. Mají mu být co nejvíce podobní. Mají na nich lidé poznávat, že nepřicházejí sami za sebe, nepřicházejí prodávat zdraví, ale přicházejí zvěstovat spásu. Jsou prostě zástupci Ježíše, možná bychom mohli říct přímo jeho zpřítomnění. To posiluje i skutečnost, že je Ježíš posílá po dvou. Dva je minimální počet svědků, kteří mají být zárukou pravdivosti. I zde tak jde o potvrzení toho, že učedníci svědčí o Ježíši, konají z jeho pověření, prokazují jeho moc. Jsou svědectvím toho, že tato moc přicházející k člověku je mocí uzdravující, tak jako u Ježíše. A to je velice dobrá zpráva. Vyhnutí nečistých duchů není jen výsada Ježíše, ale každého, koho pověří. A jak můžeme vidět, právě moc nad těmi nečistými duchy je cestou k celkovému uzdravení člověka. Čteme, že ti učedníci potírali olejem a tím uzdravovali nemocné. Jenže ještě před tím se píše, že kázali o obrácení, o pokání. A to je právě onen důležitý moment.

Každý člověk samozřejmě touží po svobodě, proto také touží po zdraví. Vždyť každá nemoc svazuje, omezuje lidskou svobodu. Proto nemůže uzdravení při zvěsti Božího království chybět. Avšak volání k pokání ukazuje, že jde i o něco víc. Nemoc je omezením, ale skutečná svoboda je ohrožena zcela jiným způsobem. Jak už jsem se zmínil, problém je v tom, že člověk uvěřil tomu zlému, spoléhá na něj víc než na Boha. Podléhá jeho překroucení Božího slova. Proto se ta moc nad nečistými duchy spojuje s voláním k pokání. Sevření toho zlého člověku brání, aby se obrátil a činil pokání. Jednou z těch cest, které tomu brání, je překroucení Božího slova. To může být dvojího druhu. Doba Ježíšova byla poznamenána tím, že lidé na pokání moc nespolehali. V určitém stavu hříchu jakoby neznali tuto cestu. Vědomí hříchu zde bylo, to ano,

avšak cesta odpuštění vedla skrze oběť některého ze zvířat. Ukazovalo se jako cesta čistoty, o kterou bylo některým dáno usilovat lehce, některým to však zkrátka nešlo. Proto na působení Ježíše navazuje později Pavel s důrazem na milost. Nezáleží na výkonu člověka, ale na jeho touze po obnově společenství s Bohem. Ta je mnohem důležitější, než skutek, který ji má vystihovat. Tím, že Ježíš vzal na sebe naše viny, tím vykonal onen skutek oběti. Na člověku už jen je, aby se k této oběti přidal svým vyznáním, svou touhou dát věci svého života do pořádku. Víc už není třeba a tak se otvírá cesta k bráně Božího království. Hřích usmířený obětí Ježíš na kříži této cestě už nemůže bránit. Jen tomu člověk musí uvěřit. Musí přijmout tento nový pohled na působení Boží moci. Bůh je schopen porazit nejen nepřátelé tísňící člověka zvenku, ale i ty, kteří jej svírají zevnitř. Pozvání k pokání je tak vysvobozením, protože člověk ví, že svůj hřích může vyznat, může uvěřit, že Boží láska jej přikrývá. Slovo zlého, které mluvilo o nesmírné náročnosti cesty pokání, tak překonává slovo Ježíšovo o otevřenosti této cesty. Svým životem Ježíš dokazuje, že Bůh není proti člověku, nebrání mu v konání určitých věcí jen ze svého rozmaru, ale naopak, ze své Otcovské péče.

Druhým způsobem poutání člověka, který byl vidět v době Ježíšově a silně si jej můžeme připomínat i dnes, je relativizace hříchu. Zlý už neříká, že pokání je nemožné, říká, že není nutné. Opět to je možné pokroucením Božího slova. Jakoby k tomu, co Bůh dovoluje přidával další a říkal, že přeci můžeš jíst toto zakázané ovoce, protože Bůh to s tím omezením a vyhrůzkami smrti nemyslel zase tak vážně. On to myslel tak, že ti to jablko může zaskočit, nebo můžeš mít alergii. Když si ale dáš pozor, nic se ti nestane. Svým způsobem je toto také překroucení Božího slova, které drží člověka ve vědomí, že vlastně nemá hříchu a tak ani nepotřebuje pokání. A co se týče putování k otevřené bráně Božího království? Proč tam jít, když už v něm automaticky jsme? Tím, že učedníci volají k pokání, k obrácení, ukazují, že není možné hřích relativizovat. Zlo vždy zůstane zlem, hřích bude hříchem. Jediná cesta z jeho osvobození je vyznání a přijetí odpuštění z Boží ruky.

Vyslání učedníků do světa má tak docela důležité místo v příběhu spásy člověka. Nejde v něm jen o nějakou ukázkou Boží moci, ale jde o uzdravení, kdy člověk bude smět vidět pravdivě Boží slovo. A pokud ho pravdivě uvidí, pak se mu může stát slovem života. Je to i náš úkol, abychom tu pravdivost dosvědčovali. Vždyť nejlépe se uvidí právě na těch, kteří jdou v Ježíšově jménu a jeho mocí jsou sami uzdraveni. A tak budme ve zvěstování Ježíšově věrní, aby svět poznal, že uzdravení nepřichází s tím, že hřích budeme relativizovat či z lásky tolerovat. Přichází s tím, když jej člověk vyzná a pozná, že Bůh jej odpustil pro Ježíšovu oběť na kříži.

Pane Ježíši, posíláš i nás jako své svědky, abychom ukazovali k tobě, ke tvému dílu i naději, kterou každému tvorů přinášíš. Prosíme posilni nás v tom, abychom se na své cestě drželi tebe a přinášeli světu nový život v obrácení a pokání.

Neděle 12.července 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 10:35 -

Amen.